

Duchovní boj skrze uctívání

Greg Mira

„Chceme-li zakoušet apoštolskou moc, musíme být ochotni osvojit si apoštolský životní styl.“

Téma duchovního boje v dnešní době přitahuje stále větší a větší pozornost. Bylo napsáno mnoho knih a konalo se mnoho seminářů s cílem pomoci křesťanům lépe porozumět, jak účinněji vést válku proti duchovním mocnostem temnosti.

Uvědomuji si, že ne všichni věřící se mnou musí souhlasit, myslím však, že panuje určité nedorozumění a nejednota v tom, jak si tento duchovní boj představujeme a jak k němu přistupujeme.

Myslím, že právě téma duchovního boje se může snadno stát jedním z největších kamenů úrazu a rozdělení, kterým bude čelit dnešní církev. Nejedná se ani tak o duchovní boj samotný, jde spíše o jeho metody. A právě v tomto bodě zaznívají různá prohlášení z různých táborů, z nichž se každý domnívá mít ten správný „biblicky akurátní“ způsob. Není zajímavé, že právě téma duchovního boje se může stát tím, co nás rozděluje a že spolu bojujeme právě o to, „jak“ správně bojovat s nepřítelem?

Příznávám, že nerozumím kompletně všem taktikám duchovního boje ani neznám všechna pravidla. Nejsem si jist, zda to někdo z nás dělá skutečně správně. Ani nemyslím, že by si kdokoliv mohl dovolit být v tomto ohledu dogmatickým či arogantním vůči lidem, kteří tu věc vidí jinak. Naopak je čas, abychom se pokořili před Bohem, zuli boty a čekali, až Velitel armád Hospodina zástupů vydá rozkazy.

Věřím, že jsme vyzváni, abychom se k nepříteli postavili čelem a vystupovali se značnou mírou duchovního násilí (Mat 11,12). Efezským 3,10-11 říká, že Bůh touží demonstrovat despotickým knížatům tohoto věkovou mnohostrannou moudrost. A jeho úmyslem je použít k tomu právě církev. Jinými slovy, církev byla povolána, aby jednala s těmito knížaty a mocnostmi a nenaučíme-li se nic o naší duchovní výzbroji a daném úkolu, budeme v tomto druhu služby nepoužitelní.

Chci být zapojen do tohoto boje a přiči se mi pomyšlení na Boží lid, jak ustupuje a dovoluje, aby jej pasivita a lenost udržovala v nečinnosti a zahálce. Přitom však vidím, že mnohé z toho, co my nazýváme duchovním bojem, hraničí téměř s obecenstvím s ďáblem. Mám na mysli to, že mnoho našeho času, energie a duchovních zdrojů může být zaměřeno naprosto nesprávným směrem. Nejsme-li skutečně moudří a obezřetní, můžeme snadno dopadnout tak, že budeme věnovat tolik pozornosti silám nepřítele, že úplně ztratíme ze zřetele, že je to Pán Ježíš, kdo již obloupl knížata a mocnosti- on by měl být středem naší prvořadě pozornosti a být vždy ve středu našeho uctívání.

Můj pohled na tuto oblast má co do činění především se strategií našeho bojování. Mělo by naše úsilí a naše strategie být výhradně „Boho-centrická“ (tedy zabývat se Pánem, jeho slávou, mocí, charakterem, vládou), nebo bychom měli věnovat pozornost spíše nepříteli a tomu, co s ním souvisí (soustředit se na přesná „jména“ konkrétních mocností, zabývat se důkladným „svazováním“ siláků, atd.)?

Zdá se mi, že z Písma je zřejmé, že naše prvořadá pozornost má být věnována přímo Tomu, který jediný je skutečně mocen efektivně jednat s duchovními mocnostmi. Tomu, který

je Pánem mocným v boji, Bohatýrem (Ž 24). Když Bůh povstane, rozprchnou se jeho nepřátelé (Ž 68,1). Rychlost tmy je 186.000 mil za sekundu - právě taková je rychlost světla. Světlo zahání tmu. To, co potřebujeme především, je Boží přítomnost, ne nezodpovědné provokování nebo rouhání se tomu, čemu nerozumíme (Juda 8-10). Naším úkolem je přemáhat zlo dobrem (Řim. 12,21).

V Nové smlouvě je zaznamenáno celkem 25 apoštolských modliteb. Ani jedna z nich neobsahuje žádost o odstranění či přemožení mocností temnoty, ale vždy jen prosby o uvolnění, zjevení světla a rozmnožení dobra. Neříkám, že bychom neměli či nemohli takto modlit a prosit o to Boha. Zdůrazňuji jen, že nesmíme dopustit, aby cokoliv strhlo naší pozornost od Ježíše samo k sobě, tím spíše ne záležitosti tmy. Proč proklínat tmu, můžeme a máme my sami zářit jako svíce?

Dvě nejmocnější zbraně, které nám Bůh dal pro boj proti mocnostem tmy, jsou uctívání a přimluva. Pavel mluví v 2. Kor 6,7 o tom, že máme zbroj spravedlnosti v pravici i v levici. Starší ve Zjevení 5,8 drží v jedné ruce harfu (uctívání) a ve druhé zlatý pohár (modlitba). Ne-ní pochyb o tom, že naše uctívání nabyt nebývalého významu právě při spoutávání démonických aktivit (Ž 149).

Problém tkví v tom, že se má všeobecně za to, že účinnost této neobyčejné duchovní zbraně mají pouze určité „válečné písně“, že duchovní mocnosti je možno zneškodnit pouze při zpěvu populárního: „Satan je pod mejma nohama!“. Nechápejte to špatně. Já miluji takové písně. Pouze se pokouším říci, že je velkým omylem myslet si, že na Satana dělají dojem hlasitost, rytmus či bojovná slova našich písní. V tom to není! To, co nahání Satanovi hrůzu, jsou naše životy, žité ve spravedlnosti a pravé svatosti – životy, které přinášíme Pánu v uctívání.

Neodrážejí-li naše životy upřímné sebevydání v poslušnosti a čistotě, pak slova, která vyslovujeme a písně, které zpíváme, nemohou mít na síly pekla žádný podstatnější vliv. Ve Skutcích 19, 13-16 vidíme, že zlí duchové jsou s to rozpoznat rozdíl mezi skutečnou duchovní autoritou a náboženským pokrytectvím. Veškeré „válečné zpěvy“ v našem arsenálu nic nemohou, bude-li nepřítel vědět, že naše uctívání je pouze formální a že vyslovujeme velká slova a odvážné proklamace, aniž bychom byli ochotni položit svůj život a vzít svůj kříž.

Zjevení 12,11 říká: „Zvítězili nad ním (Satanem) pro krev Beránka a pro slovo svého svědectví, nemilovali svou duši až do smrti.“. Naše vyznání musí být měřeno našim životem. Chceme-li zakoušet apoštolskou moc, musíme být ochotni osvojit si apoštolský životní styl. Znamená to být připraveni uctívat Boha v Duchu i v pravdě. Pokoušet se činit pouze jedno, či druhé skončí fanatismem. Musíme mít obojí!

Ve 2. Kor. 10,3-5 apoštol Pavel mluví o duchovním boji a o tom, jak jej vést. Pak pokračuje v 6. verši a říká, že jakýkoli skutek vzpoury a neposlušnosti můžeme pokárat jen tehdy, je-li naše vlastní poslušnost dokonalá. Jak bychom mohli vyžadovat poslušnost a poddanost od kohokoli (včetně démonů), pokud bychom my sami nepoddali své životy cele panství Ježíše? Mohlo by to být naopak pro nás velmi nebezpečné, začínat si silami temnoty, je-li v našich životech něco, čeho by se oni mohli chytit (Job 41,8-9).

Ježíš říká, že kníže tohoto světa přichází, ale nenachází nic, co by mu mohl vytknout, na čem by jej mohl „nachytat“ (Jan 14,30). To proto, že Ježíš miloval Otce a vždy dělal přesně to, co mu Otec přikázal, aby dělal. Jak by bylo úžasné, kdybychom i my byli schopni říci: „Na mě nic nemá!“

Říkám to všechno proto, že z našeho tábora zaznívá hluk, a vůbec není jisté, že je to oslava vítězství (viz 1.Sam 4,1-11). V Exodu 32,17-18 je příběh, kdy Jozue, mladý Mojžíšův učedník, zaslechl halas a hluk, zaznívajících z izraelského tábora. Vyvodil z toho, že v táboře se bojuje, že jde o zvuky války. Mojžíš, zkušený Boží muž, však to poznal lépe. Odpověděl, že tak nezní halas boje, to jsou zvuky písní. Zdá se mi, že příliš mnoho z toho, co mnozí z nás považují za „válku“, jsou jen pouhé písně.

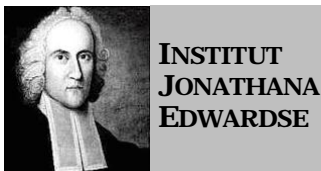
Nevěřím, že duchovní boj je vázán na užívání určitého stylu písní či hudby. Věřím, že skutečný duchovní boj se odehrává, když vstupujeme do Boží přítomnosti s čistýma rukama a čistým srdcem (to je nakonec jediná cesta, jak se tam dostat, čtème Žalm 24,4), obětujeme oběti Bohu příjemné, „přijatelné“, a důvěřujeme Bohu, že povstane proti našim nepřítelům.

Musíme pamatovat na to, že nejen vítězství patří Pánu, ale i sám boj (2.Par. 20,15).

Greg Mira je vedoucím pastorem Východního regionu Metro Vineyard Fellowship v Kansas City v USA. Publikováno v Grace Ministry Report, podzim 1992.

Vydal Institut Jonathana Edwardse pro studijní potřebu. Dokument lze volně šířit a kopírovat. Text není možno upravovat či dále publikovat za účelem dosažení zisku bez souhlasu vydavatele. Bližší informace: joned@email.cz © IJE, Ostrava, říjen 2007